

Accente mai mult decât controversate

1 aprilie 1999

Gili Cârstea

“Și oricine nu se hrănește decât cu lapte nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuițare, să deosebească binele și răul” (Evrei 5,13-14).

“Cuvântul despre neprihănire,” în contextul intenționat de Pavel, se referă explicit la natura și neprihănirea Marelui nostru Preot, Isus Hristos. Apostolul deplânge abordarea naivă a acestor subiecte esențiale. El își dă seama că nu poate trata subiectele “multe” și “greu de tâlcuit” al căror timp sosise, din cauza faptului că ei, poporul lui Dumnezeu, ajunseseră “greoi la minte.”

Lucrurile “multe” și “greu de tâlcuit” în legătură cu natura și caracterul Mântuitorului nostru rămân și astăzi pe terenul controverselor, iar noi constatăm că ele se află aici din același motiv. “Greoi la minte” este o formă delicată a expresiei lui Ștefan “tari la cerbice,” căci destinatarii scrisorii lui Pavel se înverșunau să creadă că au înțeles corect Adevărul. Această greutate de minte era rodul sutelor de ani de complacere în superficialitate, de cultivare a unei forme de evlavie, în care cunoașterea lui Dumnezeu era doar rodul unei expresii colective de credință. Fiecare generație nouă prelua doctrina la nivelul ei declarativ, doctrină care ajunsese, pe nesimțite, să fie o simplă “învățătură de datină omenească.”

Probabil datorită aceluiaș motiv, natura neprihănirii lui Hristos este atât de confuză între noi astăzi. Am auzit și am citit multe declarații despre acceptarea soliei “neprihănirii prin credință” din 1888, care dovedesc o înțelegere naivă a episodului și soliei trimisă nouă prin frații Waggoner și Jones. Se consideră că episodul a fost, în general, înțeles corect. Singura dificultate ar fi pluralismul abordărilor, care pun accentul pe aspectele diferite ale acestui capitol “glorios” din istoria noastră denominațională. Iată câteva exemple:

a) Unii cred că solia prezentată în 1888 era cunoscută. Ei îl citează pe Uriah Smith, care spunea că “Eu cred că sunt dispus să primesc lumină oricând și de la oricine. Dar ceea ce se pretinde a fi lumină trebuie, pentru mine, să fie în de acord cu Scriptura și bazată pe raționament solid, care să convingă judecata, înainte ca să

mi se pară și mie lumină. Iar când vine cineva și prezintă lucruri pe care eu le știu și le cred de mult timp, îmi este imposibil să numesc așa ceva lumină nouă” (Uriah Smith către Ellen G. White, 17 februarie 1890).

Alții cred că solia nu era cunoscută, că tocmai necunoașterea ei o făcea “solie.” Ei o citează pe Ellen G. White, care spunea că “nu avem nici o îndoială că Domnul a fost cu fratele Waggoner în timp ce vorbea ieri... Întrebarea dumneavoastră este: “A trimis Dumnezeu adevărul? A ridicat Dumnezeu pe acești bărbați să proclame adevărul?” Eu răspund: Da! Dumnezeu a trimis pe acești bărbați să ne aducă adevărul, pe care nu l-am fi avut dacă Dumnezeu nu trimitea pe cineva cu el... Eu îl primesc, și nu îndrăznesc să ridic mâna împotriva acestor persoane, ca și împotriva lui Hristos, care trebuie recunoscut în mesagerii Săi. Noi am fost în încurcătură, și am nutrit îndoieli, iar comunitățile noastre sunt gata să piară” (Ms. 2, 1890).

Iar cei despre care vorbea Pavel în versetul citat la început cred că acestea sunt simple accente controversate.

b) Unii cred că, la câțiva ani după sesiunea de la Minneapolis, după ce unii și-au cerut iertare pentru opoziția lor față de solia Domnului, biserica și-a însușit “noul accent” și de atunci el a devenit proprietatea noastră. Ei îl citează pe L.E.Froom, marele istoric adventist, care spune că “Cei mai mulți dintre cei care s-au opus la început, au făcut mărturisiri... și de atunci înainte și-au încetat opoziția... Doar un grup mic de “duri” au continuat să o respingă... Acei “unii” care s-au opus, s-au dovedit a fi mai puțini de douăzeci din mai mult de nouăzeci, mai puțin de un sfert. Și, după Olson, cei mai mulți dintre acești douăzeci au făcut mărturisiri, încetând de a mai fi “opozanți” și astfel au devenit “susținători” (Movement of Destiny, pp. 367-369).

Alții cred că solia continuă să fie respinsă și astăzi, afirmând că primirea ei însemna de fapt ploaia târzie și marea strigare. Ei o citează pe Ellen G. White, care spunea: “Unii au cultivat ură împotriva bărbaților pe care Dumnezeu i-a însărcinat să ducă lumii o solie specială. Ei au început la Minneapolis această lucrare satanică. Mai târziu, când au văzut și au simțit demonstrația Duhului Sfânt că solia este de la Dumnezeu, au urât-o și mai mult, căci era o mărturie împotriva lor” (TM 79,80). “Cine dintre cei care au jucat un rol la sesiunea de la Minneapolis au venit în lumină, ca să primească bogatele comori ale adevărului pe care le-a trimis Domnul din ceruri? Cine a ținut pasul cu Conducătorul, Isus Hristos? Cine a făcut mărturisiri complete pentru zelul fără pricepere, orbirea, gelozia, bănuiala rea și împotrivirea față de adevăr? Nici unul...” (Letter, 5 octombrie 1892).

Iar cei despre care vorbea Pavel în versetul citat la început cred că acestea sunt simple accente controversate.

c) Unii cred că tensiunea din 1888 nu a fost provocată de respingerea luminii trimisă din cer, ci de “spiritul” mesagerilor prin care a venit ea. Ei îl citează cu plăcere pe A.V.Spalding, care spunea că “El (Jones) nu era doar nepoliticos din fire, dar era și excentric în vorbire și maniere... cam nedisciplinat și trezea

resentimente... un om impozant, dar îngust, cu atitudini și gesturi necivilizate” (Captains of the Host, 591-602).

Alții cred că “spiritul” care îi anima pe soli era Spiritul lui Dumnezeu, care nu poate trezi resentimente decât celor mânați de un “alt” spirit. Ei citează pe Ellen G. White, care spunea: “Nimeni să nu se plângă de servii lui Dumnezeu, care aduc o solie trimisă din ceruri. Nu mai căutați greșeli la ei, spunând: “Sunt prea categorici, vorbesc prea dur.” S-ar putea să vorbească dur, dar nu este oare necesar? Dumnezeu va face să țiuie urechile ascultătorilor, dacă ei nu vor dori să asculte vocea și solia Sa... Pastori, nu dezonorați pe Dumnezeul vostru și nu întristați pe Duhul Sfânt, făcând comentarii asupra căilor și manierelor oamenilor pe care i-a ales El. Dumnezeu cunoaște caracterul. El vede temperamentul oamenilor pe care i-a ales. El știe că doar oameni serioși, fermi, hotărâți, cu convingeri puternice, vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune o astfel de fermitate și hotărâre în mărturiile lor, încât vor dărâma barierele Satanei” (TM 410, 412, 413). “Nu voi putea uita niciodată experiența pe care am avut-o la Minneapolis, sau lucrurile care mi-au fost descoperite cu privire la spiritul care îi stăpânea pe oameni, la cuvintele rostite sau acțiunile întreprinse în ascultare de puterile răului...La acea întâlnire ei au fost însuflețiți de un alt spirit, și nu au înțeles că acești tineri au fost trimiși de Dumnezeu cu o solie pe care ei au tratat-o cu batjocură și dispreț, fără să priceapă că inteligențele cerești privesc la ei... Eu știu că atunci Duhul lui Dumnezeu a fost insultat” (Letter 24, 1892).

Iar cei despre care vorbea Pavel în versetul citat la început cred că ele sunt simple accente controversate, nereușind să vadă “lucrarea aceasta în importanța ei vitală.”

Acestea sunt mai mult decât accente controversate. Ele sunt frontiera netrecută din fața bisericii. În 1888 ni s-a oferit ocazia veacurilor, solia care ne-ar fi dus imediat în mult așteptata atmosferă a ploii târzii și marii strigări, deoarece ea deschidea perspectiva nouă și necunoscută a neprihănirii lui Hristos în contextul zilei ispășirii. Ceasul judecății lui Dumnezeu începuse de peste patruzeci de ani, iar martorii Săi în acest proces nu știau nimic despre “chipul mai proeminent” al lui Isus, pledând alături de martorii acuzării.

O evaluare corectă a biruinței lui Satana în 1888 ne-ar fi ajutat să vedem că ea însemna, în realitate, o lungă perioadă de privare de libertate pentru Cel acuzat, care S-a trezit încă o dată “disprețuit și părăsit de oameni.” Nereușind să convingă biserica, și deci lumea, că El nu este persoana pe care o cunosc ei, procesul a trebuit amânat, cu tragicele consecințe care au decurs de aici.

Fiind neobișnuiți cu “cuvântul despre neprihănire,” majoritatea membrilor bisericii consideră că trecutul recent al istoriei noastre nu este esențial pentru generația prezentă. La fel socotesc și evreii timpului nostru. Ei apelează la cele mai fanteziste manipulări ale Scripturii spre a evita Golgota. Dar noi suntem convinși că Israelul (după trup) de astăzi, ca să-L descopere pe Mesia, are de făcut un drum înapoi lung de 2000 de ani. Pocăința lor așteaptă la Golgota. Oricât de repede și

mult ar merge “înainte,” evreii de astăzi nu își pot regăsi identitatea decât prin întoarcere. Cu cât vor înainta mai mult, cu atât întoarcerea va fi mai grea.

Deși nu vedem acest lucru, la fel se întâmplă cu biserica rămășiței. Cu cât vom înainta mai repede, cu atât mai grea va fi întoarcerea. Și noi, ca și ei, am răstignit pe Cineva acum peste 100 de ani. Ar fi bine să ne gândim serios dacă este potrivit să continuăm pe acest drum al negării și disculpării. Iudeii au așteptat, an după an, să se întâmple un miracol care să le spele rușinea. Au trecut 2000 de ani și miracolul nu s-a produs, căci, pentru ei, miracolul ar fi fost o întoarcere în istorie, cu toate durerile și rușinile ei.

Și noi așteptăm an după an să apară miracolul care să ne justifice numele și națiunea. Dacă nu vrem să trecă și peste noi 2000 de ani, ar fi cazul să scrutăm cu mare seriozitate și obiectivitate istoria noastră recentă. S-ar putea ca în acest demers, prin întrebuițare, judecata noastră să se deprindă să deosebească realitatea de fantezie, și poate că vom aprecia corect valoarea avertizării solemne:

“Tot universul a fost martor la tratamentul rușinos la care a fost supus Isus Hristos, reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă Hristos ar fi fost în mijlocul lor, ei L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat și iudeii” (Special Testimonies, Vol. 6, p.20).
